

retten og om Børnenes Anbringelse. Tidligere var det Overværgeraadet, der tog Bestemmelse herom efter Værgeraadens Indstilling, men nu skal dette overlades til Værgeraadet med Overværgeraadets Approbation, saaledes at Overværgeraadet i Fremtiden kun bliver en Appellinstans. Jeg for min Del hilser med Tilfredshed, at vi paa dette Omraade faar mere Selvstyre, at slige Afgørelser lægges ud i de enkelte Kredse i Landet i Stedet for i Centralkontorerne. Jeg tror, at man med Tryghed kan lægge disse Afgørelser, i alt Fald hvad Fratagelse af Forældreretten angaar, ud i Værgeraadskredsene. Hvad Anbringelse af Børnene angaar, kunde jeg tænke mig, at noget talte for, at Overtilsynet fik noget mere Indflydelse, end der her i Lovforslaget er givet det, idet der her kun er Tale om, at Overtilsynet skal tage Bestemmelse, naar der skal ske Anbringelse paa Statsopdragelsesanstalterne. Som jeg nævnte før, er de selvskrevne Medlemmer af Værgeraadene gaaet ud, og vi har nu faaet Forholdstalsvalg gennem Kommunalbestyrelsen. Præsten er gaaet ud, og Læreren er gaaet ud, og jeg tror, at hverken Præsterne eller Lærerne er kedede af, at de bliver fritaget for dette Arbejde. Som fleraarig Værgeraadshovedmand ved jeg, hvor mange Vanskeligheder det kan give. Paa den anden Side er jeg tilbøjelig til at tro, at naar man særlig skal have Øjet fæstet paa de forebyggende Foranstaltninger, vilde Læreren kunne gøre god Tjeneste i Værgeraadet, idet det ligger i Sagens Natur, at han gennem Børnene har betydeligt større Kendskab til Hjemmene og til Børnenes Forhold, end andre har. I § 23 er der ogsaa givet en Anvisning paa, at man kan benytte Læreren som raadgivende Faktor, naar der skal tages fat.

Før 1905 var der ikke noget Tilsyn fra Statens Side med Opdragelsesanstalter og Børnehjem. Ved Loven af 1905 blev Tilsynet overdraget til en Overinspektør udnævnt af Justitsministeren. Dette Overtilsyn bevares, og det er rigtigt, men det udvides tillige, saaledes at de forskellige Hjem nu skal tilses 2 Gange om Aaret, og desuden skal de stedlige Værgeraad føre Tilsyn. Navnlig det, at de stedlige Værgeraad skal føre Tilsyn med disse Hjem, tillægger jeg stor Betydning. Det, at der kommer rejsende et Tilsyn andetsteds fra en Gang imellem, maaske paa et Tidspunkt, som man kender i Forvejen, saa at man kan sørge for, at Tingene er

i Orden, betyder ikke saa meget som det daglige Tilsyn. Der ligger ogsaa en Betyggelse i, at Undervisningsministeren efter Lovforslaget §§ 39 og 40 skal godkende de Foreninger og Opdragelseshjem, som skal virke i Børneforsorgens Tjeneste.

I Kapitel IV omtales Forsorg uden Fjernelse fra Hjemmet. Det er noget nyt, der er kommet ind i Loven, og jeg tror, det er noget meget heldigt. Det kan ske ved, at Forældrene faar en Advarsel fra Værgeraadet. Det kan ske ved, at der beskikkes en Tilsynsværge. Det kan ske ved, at Forældrene faar Paalæg om, at Barnet skal benytte en af de Institutioner for forebyggende Børneforsorg, som vi har. Men en Betingelse for, at det kan ske, er, at Værgeraadet virkelig kender Hjemmet, og i den Forbindelse forekommer det mig ikke at være nogen heldig Ændring, der er sket i Landstinget for Københavns Vedkommende. Medens nemlig Kommissionsforslaget gik ud paa, at der skulde være 60 Værgeraadskredse i København med 10 000 Mennesker i hver Kreds, er det nu ændret til, at der kun skal være 20 Værgeraadskredse med 30 000 Indbyggere i hver. Jeg synes, at under disse Forhold vil Tilsynet med Hjemmet blive omtrent umuliggjort, og det er dog vel nok saadan — det viser Tallene —, at der her i København er stærkest Brug for Værgeraadens Arbejde. Det forekommer mig, at det havde været heldigere, om man var blevet staaende ved det, der var foreslaaet fra Kommissionens Side, og som ogsaa det oprindelige Forslag, der blev forelagt i Landstinget, gik ud paa.

Bestemmelserne i §§ 19 og 20 om Sær-forsorg for aandsvage, sindssyge, epileptiske og døvstumme Børn hilser jeg med Glæde. Det vilde sikkert have stor Betydning, om den i § 24 anviste foreløbige Fjernelse fra Hjemmet blev anvendt ofte. En saadan foreløbig Fjernelse vil ikke mærkes saa haardt, og det, at Barnet for en Tid anbringes i et godt Hjem — og her tænker jeg særlig paa private Hjem —, kan have en udmærket Virkning ogsaa paa Barnets Hjem, naar det faar Barnet tilbage, for det at tage Børnene fra Hjemmene mærkes jo altid som et stærkt Indgreb. Den Anvisning, der er givet paa, at de Børn, som ikke just er forbryderske, men som alligevel volder stor Vanskelighed i en Skole ved Skulken, ved Dovenskab eller ved slet Opførsel, kan anbringes i Internater, finder jeg god. Jeg kan sige, at vi ogsaa i Skolekommissionen har tænkt